

[Alfred Jensen.]

munerne. Jeg skal derfor tillade mig at stille følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at statskatten for indeværende kvartal ikke bør opkræves for skattepligtige indkomster på 7 000 kr. og derunder, fortsætter det behandlingen af den foreliggende sag.“

Formanden: Der er nu stillet følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at statskatten for indeværende kvartal ikke bør opkræves for skattepligtige indkomster på 7 000 kr. og derunder, fortsætter det behandlingen af den foreliggende sag.“

Dette forslag indgår i den almindelige drøftelse.

Funck Jensen: Socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), sagde om retsforbundet, at han syntes, det var reaktionært, og at det manglede solidaritetsfølelse, og det var sagt med henblik på hele vort syn på skattepolitikken. Jeg synes, det ærede medlem tager helt fejl. For lad os nu se på et tilskud som det, der nu gives godt 3 millioner af landets godt 4 millioner indbyggere gennem kødrabatkortene. Disse kødrabatkort må den jævne husmand være med til at betale, og de gives til hans standsfæller i byerne. Med andre ord viser dette — og der er mange andre områder indenfor statens administration og de mange opgaver, som staten efterhånden har taget op, der ligner det —, at der i virkeligheden blot er tale om, at der flyttes værdier fra een befolkningsgruppe til en anden, og naturligvis løber der omkostninger på, så at denne given og tagen i realiteten ikke er til befolkningens fordel, heller ikke til fordel for den fattigste del af befolkningen. Jeg synes derfor, at dette at kalde retsforbundet for reaktionært, blot er en talemåde.

Jeg beklager iøvrigt, at den højtærede statsminister — hvis man da kan tro dagbladernes referater — ved vælgermøder i Nordjylland i sidste uge har betegnet retsforbundets valgkampagne som uartikulerede skattehyl, som uredelig og demagogisk. Sådanne udtalelser vidner om, at den, der fremsætter dem, ikke har gjort sig nogen stor anstrengelse for at forstå retsforbundets synspunkter, endsigse sætte dem i relation til sine egne politiske synspunkter og sine egne politiske handlinger. Det kan næppe skyldes manglende evne, men snarere at

den højtærede statsminister i travlheden — og jeg indrømmer naturligvis, at den højtærede statsminister har travlt, har mange ting at røgte — har ombyttet saglige argumenter med ukvemsord og så tilsyneladende benyttet de første de bedste politiske fraser, der faldt ham i munden. Havde den højtærede statsminister tænkt sig om, før han talte, ville det have stået ham klart, at ordene uredelig og demagogisk meget vel kan anvendes som betegnelse for den politik, som netop socialdemokratiet har ført i en årrække, og på hvilken det skatteforslag, vi i dag har til behandling, tjener som en fortsat betegnende illustration.

Men lad os gå ud fra som givet, at både socialdemokratiet og retsforbundet som ethvert andet parti gennem sin politik ønsker at højne de menneskelige livsvilkår både materielt og åndeligt — det er bedst at tillægge hverandre redelige motiver. Og lad os så se på idégrundlaget. Socialdemokratiets idégrundlag er marxismen, der går ud fra den tro, at privatkapitalisme er skadelig og derfor bør afløses af statens overtagelse af produktionsmidlerne, og på vejen mod denne totale statskapitalisme øges skatterne — det viser kendsgerningerne. Skatterne bruges som middel til at sikre det offentlige, om ikke straks selve produktionsmidlerne, så dog efterhånden en voksende part af deres afkastningsevne og af samfundets totale opsparende og investeringsevne. Det viser kendsgerningerne også. Et andet middel til at nå frem til socialisering er en stadig forringelse af pengenes købekraft, hvorved opsparende og selvhjælpviljen undergraves hos den enkelte — det ser vi fra år til år. Et tredje middel til gradvis socialisering er fra statens side at favorisere f. eks. store etagebyggeforetagender, hvor mennesker sammenhobes. Ved sammenhobning styrkes den proletariske ånd og tankegang, og herved bringes de flest mulige i størst mulig afhængighed af statens og kommunernes forsorg og understøttelse. Det lader sig ikke benægte. Et fjerde middel er at monopolisere og centralisere erhvervsvirksomheder, f. eks. tobaks-, øl-, spiritus- og sukkerproduktionen. Det gør det let for staten at benytte forbruget som skattekilde og fremme udviklingen bort fra selvstændige erhvervsdrivende hen mod en voksende stab af funktionærer og lønarbejdere. Dette kan læses lige ud af den officielle statistik. Når man fører en politik som denne, med disse midler, der får skatterne til at vokse, der gør menneskene uselvstændige og afhængige af det offentlige, der giver menneskene mindre magt og ansvar og det offentlige